

Jézus először beszél arról, ami rá vár. Péter először hallja.

Péter válasza „emberi dolog”. A kijelentés első része, az, hogy Jézust elfogják, megkínózzák és megölik, sokkolja, a másodikat, azt, hogy Jézus feltámad, már nem hallja meg.

Emberi gondolkodás: „a mi Mesterünk, aki olyan jó... vele ez nem történhet meg”; vagy „mi lesz velünk, ha...” – Jézusra (itt most) mint emberre tekint. De: Péter nemrég tett bizonyosságot, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”. A korabeli zsidó tanítás: a Messiás győzelmes Király lesz, nem szenvedhet. Erre is gondolhatott Péter, de Jézus erre is azt mondja: emberi tanítás.

Vannak emberi tanítások, várakozások, amelyek szemben állnak Isten tervével, akaratával. Ezek mögött a Sátán áll. Itt Istennek a megváltásra készített tervét vonja kétségbe. „Veled ez nem eshet meg”, azaz: „Jézus nem halhat meg a bűnös emberért”. Ha így történt volna, mindenki elveszne. Ezt akarja az „embergyilkos”. Mindezt Péter jó szándékán (emberi szeretetén, barátságán) keresztül teszi. A saját „jó szándékunkat” egyeztetnünk kell Isten akaratával – elsősorban Isten Igéje alapján.

Jézus „megfordult és a tanítványaira tekintett”. Péter külön állt volna a többi tanítványtól? Jellemző volt rá ez a különállás: „ha mindenki megbotránkozik benned, én soha”. Vitatkozik Isten Fiával. A jobban tudása is jellemző rá, bár egyszer már le tudta győzni („a te szavadra mégis kivetem a hálót”).

Ami jellemző rám, hozzám nőtt, az én gondolkodásom, amiről azt gondolom, hogy „ez vagyok én”, az az én életem (pszükhé, 35. vers). Magam döntöttem el a dolgaimat, mert „ez természetes”. Erre figyelmeztet Jézus: ha meg akarom tartani, elvesztem. Ez az „önmagam”, ezt kell megtagadnom, ha Jézus után akarok menni. Péternek is le kellett tenni azt, hogy a maga feje után menjen.

A magam megtagadása (halálba adása) szenvedés – kereszt, amit naponként fel kell vennem. Reggelenként az első gondolataim gyakran arról szólnak, hogy ma ezt fogom tenni, azt fogom tenni... a saját fejem szerint. Már ezt is meg kell tagadnom.

„Aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt”: nem marad más számára, mint a testi halál, amikor „semmit sem vihet magával”, amit itt megtartott, összegyűjtött, felépített stb.

Ez arra is vonatkozik, aki megtért, bűnbocsánatot kapott, de bizonyos dolgokat megtart, nem engedi, hogy abban Isten átalakítsa a gondolkodását, céljait. Ő üdvözülni, de fájdalmas lesz számára, amikor a testi halálakor mindent itt kell hagynia.

„Aki elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megtalálja azt.”

Elvesztem a „pszükhémet”, amiről azt gondolom, hogy „ez vagyok én”, „ettől vagyok ember” – és megtalálom azt: felismerem, hogy ez az élet, most lettem igazán ember: Isten képe és képviselője. Csak akkor találom meg, ha „Krisztusért és az evangéliumért” vesztettem el. Másért is odaadhatja magát az ember (bálványokért, eszmékért, szenvedélyekért), de akkor nem fogja megtalálni az életet. Megnyerheti a világot (mint a démoni diktátorok, pénzeszsákok), de ő maga elvész.

„Mit adhat az ember váltságul a lelkéért?” – Semmit, de Jézus megadta a váltságot az én lelkemért. Ezért (is) tartozom neki az életemmel.

„Aki szégyell engem”... Ha a saját céljaimat (ha nagyon fontosnak tartom) elérem azon az áron is, hogy bolondnak tarthatnak, miért nem vállalom ezt Jézusért és az evangéliumért? Ki nekem a fontos? Valóban elvesztettem az életemet Krisztusért?

„E parázna és bűnös nemzetség előtt”: a mai nemzedékre még inkább igaz, hogy parázna és bűnös. Annál erősebb a figyelmeztetés, hogy valljuk meg Krisztust. „Vagy hallják, vagy nem hallják” – de aki meghallja, és kijön a bűnből, mert a bűn legyőzője hívja, az szintén „megtalálja az életet”.

Mk 10,44–45

„... és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”